

Kimondani, vagy hallgatni?

— *Avagy #metoo , de csak halkán* —

Helló.

A nevem Kata.

36 éves vagyok.

Pszichológus.

Azért választottam ezt a szakmát, hogy segíthessek másokon.

Ha már engem nem mentett meg senki.

Kilenc voltam, amikor minden elkezdődött.

Mindössze kilenc.

Csodálatos gyerekkorom volt. Szerető család, tökéletes szülők, testvérek. Azt is mondhatnám, hogy teljesen idillikus volt.

Nos, igen.

Mondhatnám.

De mégsem mondom.

Kilenc éves voltam, amikor az a rohadék (állítólag az apám, de én képtelen vagyok rá ezt a szót használni) molesztálni kezdett.

Akkor még persze ezt így nem tudtam kimondani. Ahogy igazából azt sem tudtam mi az, amit tesz velem. Csak azt tudtam, hogy helytelen. Meg undorító. És hogy fáj. Igaz, azt is csak később.

Azt hiszem, tíz éves voltam, amikor először megerőszkolt.

Nyár volt. Anyám egy konferenciára utazott, testvéreim táborban voltak. Bejött a szobámba, leszorított az ágyra, és megtörtént a dolog. Utána meg hosszú éveken át még sokszor.

Remélem, eltekintesz a részletes beszámolótól. Valójában, ha akarnád, sem tudnék belemélyedni. Az agyam lezárta az emlékeket. Mindössze a fájdalomra emlékszem. És arra az őrült tekintetre, amiből igazából nem is az apám nézett vissza rám. Olyan volt, mintha az ördöggel állnék szemben. Sütött a szeméből a bűn és a mocskos vágy.

Igazából egyetlen együttlét sem tartott sokáig. Szerencsére apám egyetlen hibája az volt, hogy túl hamar sült el.

Mert, hogy amúgy tökéletes volt. Ő volt a gimi nagymenője, anya meg a szerencsés kiválasztott. Ezt a tökéletességet örökre sikerült megőriznie. Mármost a külvilág felé. Mindig tökéletesen belőtt sérója, hófehér inge (igen, Perwollal mos anyám), meg fényesre suvickolt bőrcipője kölcsönözte neki előkelő, már-már úri megjelenését. Kár, hogy mindeközben belülről szép lassan rohadt.

14 éves koromban abbahagyta a zaklatásom. Azt mondta, túl öreg vagyok, és már nem izgatom fel. A legcsodálatosabb szülinapi ajándék volt, amit az életben kaphattam. Jobban örültem neki, mint bármiféle földi jónak.

Akkor határoztam el, hogy pszichológus leszek. Ő, érdekes módon, ebben mindig nagyon támogató volt.

Most biztosan azt kérdezed, miért nem mondtam el senkinek. Az igazat megvallva félttem. Azt mondta, hogy ha szólok anyunak, akkor bántani fogja. És hogy ezzel szomorúvá tenném őt. Ha nyilvánosságra kerül, akkor pedig elveszíti a munkáját, és mehetünk mindannyian az utcára. Majd megkérdezte: és azt tudod, hogy akkor ki lenne a hibás? Te, bizony! Nevetett a képembe.

Most pedig biztosan az érdekel, hogy akkor miért mondom el neked. Hát igazából, fogalmam sincs. Az orvos, aki az előbb hagyta el a kórtermet, azt mondta, teljesen normális, ha egy skizofrénias beteg beszél a hanghoz, aki a fejében van, ha a bizalmába avatja.

Ja igen, mert, hogy apám miatt hangok vannak a fejemben. TE vagy a fejemben.

Helló.

A nevem Kata.

36 éves vagyok.

Pszichológus.

Azért választottam ezt a szakmát, mert szerettem VOLNA segíteni másokon.

Ha már engem nem mentett meg senki.

Tóth Ugyonka Krisztina

Iskola: Svetozar Marković Gimnázium, Szabadka

Tagozat: 4/e osztály, Társadalmi-nyelvi szak